

Ο Άγιος Στυλιανός γεννήθηκε στην Παφλαγονία της Μικράς Ασίας , μεταξύ του 400 και 500 μ.Χ. Ήταν ευλογημένος από την κοιλιά της μητέρας του ακόμη. Όσο μεγάλωνε , τόσο με την Χάριν του Θεού γινόταν κατοικητήριο του Αγίου Πνεύματος. Από την παιδική του ηλικία έδειξε τα σπάνια προτερήματα της αγιασμένης ζωής του. Αν και ήταν και αυτός παιδί και νέος και έφηβος , μολονότι είχε κι εκείνος σάρκα , εν τούτοις δεν άφησε τις επιθυμίες να μολύνουν το πνεύμα και την ψυχή του. Ήταν αγνός, αγνότατος. Δεν άφησε επίσης να τον κυριεύσει κανένα γηινό πάθος. Δεν επέτρεψε στα πλούτη και στην φιλοπλουτία να κυριαρχήσουν στην ψυχή του και να την υποτάξουν στην φθορά και στην απώλεια.

Με την δύναμη και την Χάρη του Θεού πολέμησε όλα τα δολώματα της φθαρτής και πρόσκαιρης ζωής. Φιλοσόφησε με την αληθινή σοφία του Θεού και είδε πόσο πρόσκαιρος και τιποτένιος είναι ο υλικός τούτος κόσμος. Αποφάσισε έπειτα να βαδίσει με την επιθυμία της ψυχής του. Η ψυχή του τον καλούσε σε αγώνες ηθικούς και ωραίους. Τον καλούσε στην άσκηση της αρετής. Του έδειχνε τον δύσκολο και δύσβατο δρόμο της αιωνίας ζωής, της παντοτεινής ευτυχίας.

Η αγνή και πιστή καρδιά του υπάκουσε στην φωνή της ψυχής του. Και η πρώτη ενέργεια του ήταν να πουλήσει την περιουσία του και να την μοιράσει στους φτωχούς της Εκκλησίας. Και όταν δεν του είχε απομείνει τίποτε πια από την πατρική κληρονομία , γεμάτος ανακούφιση και χαρά , είπε:

«Πέταξα μια βαριά άγκυρα , που με κρατούσε δεμένο κοντά στις επιθυμίες του φθαρτού σώματος. Πέταξα από πάνω μου την φθορά και την απώλεια. Τώρα ανοίγεται μπροστά μου πιο ευδιάκριτος ο δρόμος της αληθινής ζωής. Απαλλαγμένος , λοιπόν, ο Άγιος από τα φθαρτά , άλλα και συγχρόνως με ευτυχισμένη την καρδιά του , διότι μοίρασε τα πλούτη του σε φτωχούς δυστυχισμένους και σε θεάρεστα άλλα έργα , σκέφτεται πως θα ζήσει τιμιωτέρα και αγιώτερα τη ζωή του.

Πόσο ανώτερο κάμνει τον άνθρωπο η διδασκαλία του Χριστού , από τη διδασκαλία των φιλοσόφων! Αυτό το βλέπουμε , εάν συγκρίνωμε την πράξη αυτή του Αγ. Στυλιανού με εκείνο που έκανε ένας αρχαίος φιλόσοφος , Κράτης ονόματι. Και εκείνος κατάλαβε ότι ο πλούτος είναι τύραννος. Τον δουλεύει ο άνθρωπος σαν αφεντικό του. Είναι σκλαβωμένος ο άνθρωπος στον πλούτο του και είναι δεμένος. Δεν είναι ελεύθερος. Γι'αυτό και αυτός πήρε τα χρήματα του , ανέβηκε σ' έναν παραθαλάσσιο βράχο και από εκεί τα πέταξε στη θάλασσα , φωνάζοντας συγχρόνως: «Κράτης Κράτη τα ελεύθεροι». Εγώ δηλ. ο Κράτης με το να πετάξω τα λεφτά μου στη θάλασσα ελευθερώνω τον Κράτητα, τον εαυτόν μου.

Κι' ο Κράτης ελευθερώθηκε μεν από τα χρήματα του , αλλά δέθηκε περισσότερο από τον εγωισμό του. Πέταξε τα χρήματα του για να του πούνε ένα «μπράβο». Οι οπαδοί του Χριστού όμως τα αποχωρίζονται , και συγχρόνως κτυπούν τα πάθη τους και κυρίως τον

εγωϊσμόν. Αγωνίζονται να ελευθερωθούν από το τυραννικόν πάθος του εγωισμού , διότι και η φιλοπλουτία είναι παιδί του εγωισμού. Για να απαλλαγούν όμως από τα πάθη και τον εγωϊσμόν αρχίζουν ισόβιο αγώνα , έχοντας συγχρόνως και τη Θεία Χάρη βοηθόν.

Ο Κράτης ένας ήταν αν που το έκαμε αυτό οδηγούμενος από τη φιλοσοφία , οι Χριστιανοί όμως που το πετυχαίνουν εφαρμόζοντας την διδασκαλία του Χριστού είναι εκατομμύρια. Πράγματι σε κάθε γενιά πόσα εκατομμύρια εγκαταλείπουν τα εγκόσμια και ζουν θεληματικά φτωχοί. Ένα από τα τρία προσόντα του μοναχού είναι η ακτημοσύνη. Όλα τα πλήθη των μοναστών «αποθέτουν πάντα όγκον» όχι για ένα κούφιο μπράβο , αλλά για να αποκτήσουν την Βασιλείαν του Θεού. Δίνουν τα γηνα και παίρνουν τα επουράνια. Δίνουν τα ρέοντα και παίρνουν τα μόνιμα και παντοτεινά. Αποθέτουν το βάρος του πλούτου για να μπορούν ελεύθεροι να τρέχουν για να εισέλθουν στην Βασιλείαν του Θεού. Έχουν υπ'όψει τους το « ως δυσκόλως οι τα χρήματα έχοντες εισελεύσονται εις την Βασιλείαν του Θεού » , που είπε ο Κύριος. Πόσο λοιπόν ανώτερη είναι η διδασκαλία του Χριστού από την φιλοσοφίαν των ανθρώπων.

Με μοναδική πλέον περιουσία τα ενδύματα του , αρχίζει ένα σκληρό και αγωνιστικό στάδιο σύμφωνα με την διδασκαλία του Ιησού Χριστού. Αφού , λοιπόν, με τις ευεργεσίες του , ανέβασε ο μακάριος Στυλιανός τον γηνινό θησαυρό του στους ουρανοί , και τον ασφάλισε , πήγε σε ένα μοναστήρι και ντύθηκε το μοναχικό σχήμα. Από τη στιγμή εκείνη καμμιά γηνινή σκέψη, καμμιά υλική παρένθεση δεν μπορεί να τον απομακρύνει από την πίστη του και την προσευχή του. Τίποτε άλλο δεν φροντίζει και τίποτε άλλο δεν ε-πιδιώκει, παρά μονάχα ό,τι είναι αρεστό στο άγιο θέλημα του Θεού. Αγωνίζεται πως να αρέσει στον Κύριο , πως να τελειοποιήσει την ψυχή του , πως να κερδίσει τον Παράδεισο. Καμμιά δική του θέληση , που αντιστρατεύεται το θέλημα του Θεού , δεν βρίσκει θέση στην ζωή του. Η αυστηρή ασκητική του ζωή είναι απεριγραπτή. Η αγιότης του αρχίζει να αστράφτη. Η ταπεινοφροσύνη του λαμποκοπάει. Η αγνότης του θαμπώνει. Η νηστεία του είναι αυστηρότατη. Η προσευχή του αληθινή επικοινωνία με τον Θεό. Οι αγρυπνίες του είναι θαυμαστές. Τρεις στόχους έβαλε για σκοπό του να επιτύχει ως μοναχός: την ακτημοσύνη , την αγνότητα και την υπακοή. Τους τρεις αυτούς στόχους τους πέτυχε. Και στις τρεις αυτές αρετές πήρε , σαν να πούμε , άριστα ο Άγιος Στυλιανός. Την ακτημοσύνην του την είδαμε. Δεν κράτησε για τον εαυτό του από την περιουσία του τίποτε απολύτως. Ούτε φρόντισε ν' απόκτησει ποτέ στη ζωή του κάτι τι και αυτός. Έζησε με φτώχεια και τελεία ακτημοσύνη.

Την αγνότητά του επίσης και την ηθικότητα του την κράτησε πολύ ψηλά. Κρατούσε την ψυχή του καθαρή «από παντός μολυσμου σάρκας και πνεύματος». Αγωνιζότανε στις επιθέσεις του εχθρού να μη τον αγγίξει η βρωμερή αμαρτία. Στο μυαλό του στριφογύριζαν πάντα τα λόγια του Κυρίου μας που είπε:«Μακάριοι οι καθαροί τη καρδία , ότι αυτοί τον Θεόν όψονται. Ευτυχισμένοι δηλαδή και καλότυχοι είναι όσοι έχουν καθαρή την καρδιά τους από τη βρώμα της ανηθικότητος διότι αυτοί θ' αξιωθούν να δούνε το Θεό στη Βασιλεία των

Ουρανών. Η υπακοή του στο Γέροντα του και τους άλλους ήταν παραδειγματική. Αγώνιστηκε σκληρά να κόψει «το δικό του θέλημα», που στηρίζεται στον εγωισμό. Είναι πολύ δύσκολο να κόψει κανείς το θέλημα του. Αυτό το ξέρουν όσοι αγωνίζονται τον πνευματικόν αγώνα. Ο Άγιος Στυλιανός πολέμησε στο Μοναστήρι εκείνο σκληρά εναντίον των τριών εχθρών , της σάρκας , του κόσμου και του διαβόλου. Για να καταβάλει τον κάθενα από αυτούς χρειάστηκε πόλεμος πολυχρόνιος , σκληρός και ανύστακτος.

Στις τρεις αυτές λέξεις κρύβονται ηρωισμοί και παλαιίσματα υπεράνθρωπα.

Έτσι ο Άγιος Στυλιανός αποδεικνύεται λαμπρό αστέρι της ασκητικής ζωής. Γίνεται παράδειγμα σε νεότερους και παλαιότερους. Όλοι τον θαυμάζουν και τον προβάλλουν σαν παράδειγμα. Τον έχουν σαν πρότυπο μιμήσεως. Αλλά η αυστηρότης εκείνη του ασκητικού βίου δεν του είναι αρκετή, θέλει να πλησιάσει περισσότερο στην τελειότητα. Επιθυμεί, τώρα την πλήρη μόνωση τον αυστηρότατο ασκητισμό: τον αναχωρητισμό. Αποχαιρετάει τους αδελφούς μοναχούς στο Μοναστήρι και αποσύρεται ο Άγιος μακριά σε έρημο και ακατοίκητο μέρος. Εκεί στην έρημο κατασκηνώνει σ' ένα σπήλαιο.

Το νέο στάδιο της ασκητικής του ζωής είναι ουράνιας τελειότητας. Οι μέρες και οι νύχτες του κυλούν με λογισμούς , με σκέψεις και προσευχές για τον Τρισυπόστατο Θεό. Ψάλλει ολόψυχα το μεγαλείο του Θεού. Υμνεί την Αγία Τριάδα. Ζει ενωμένος με τον Θεό! Τίποτε δεν διασπά την θεϊκή του γαλήνη.

Όλα όσα βρίσκονται γύρω του και όσα προβάλλουν στον μακρινό του ορίζοντα δεν είναι τίποτε άλλο, παρά αποδείξεις του Δημιουργού. Μελέτα τα δημιουργήματα του Θεού και δυναμώνει πιο πολύ η πίστη του.

Ο σημερινός άνθρωπος , δεν έχει την ευκαιρία να βλέπει τα έργα το Θεό , που τον βοηθούν στο να πιστεύει στο Θεό. Ζει χωμένος μέσα στις τεράστιες πόλεις , μέσα στις πελώριες πολυκατοικίες η στο θόρυβο των εργοστασίων. Απομακρύνθηκε έτσι από τη φύση , απομακρύνθηκε από τα δημιουργήματα του. Βλέπει περιωρισμένα τα δικά του δημιουργήματα μόνον. Γι'αυτό απομακρύνεται από τον Θεό και λιγοστεύει η πίστη του συνεχώς.

Οι αστρονόμοι , οι οποίοι παρατηρούν συνεχώς τα ουράνια σώματα , τα πολυάριθμα άστρα , τα έργα του Θεό , είναι ευσεβείς και θεοφοβούμενοι. Ο μεγάλος αστρονόμος Κέπλερ , όταν άκουε το όνομα του Θεού , σηκωνόταν όρθιος και έβγαζε το καπέλλο του.

Και ο ερημίτης Στυλιανός εκεί στην ησυχία της έρημου είχε τον καιρόν να παρατηρεί τα δημιουργήματα του Θεού και να φιλοσοφεί επάνω σ' αυτά. Έβλεπε τον Δημιουργόν σε όλα , διότι εσκέπτετο , ότι ήταν αδύνατον να γίνει μόνος του αυτός ο τρισμέγιστος κόσμος , τόσο ωραίος , σκόπιμος και αρμονικός. Έβλεπε τον Θεόν στα απειροπληθή άστρα του ουρανού , που στροβιλίζονται στο αχανές διάστημα με τόση ταχύτητα , άλλα και ακρίβειαν.

Εβλεπε τον Θεό στον γίγαντα της ημέρας τον ήλιο ο οποίος με το να κρατεί κανονική απόστασιν από την γη , δίδει με την θερμότητα του ζωή στους ανθρώπους , τα ζώα και σ' όλην την γύρω φύση. Εβλεπε τον Θεό στο νεράκι που κελλάριζε στις βρυσούλες του βουνού και τον δρόσιζε. Σκεφτόταν ότι το νερό αυτό ήταν κάτω στις θάλασσες και τους ωκεανούς και όμως η πανσοφία και παντοδυναμία του Θεού το ανεβάζει στο βουνό. Το εξατμίζει , το κάνει αραιότατο και ανάλαφρο σύννεφο. Το μεταφέρει με τον αέρα στα βουνά , το κάνει ψηλή βροχούλα , το ραντίζει σε όλο το πρόσωπο της γης και την ποτίζει. Το εναποθηκεύει στα σπλάχνα των ορέων σε τεράστιες αποθήκες και το δίδει λίγο - λίγο στις βρυσούλες , που τρέχουν συνεχώς! Εβλεπε τον Θεό στα αναρίθμητα ζώα τα μικρά και τα μεγάλα , που δημιούργησε ο Θεός «κατά γένος και κατά είδος». Κοίταζε την ποικιλίαν των δένδρων και των φυτών και σκεφτόταν , αν δεν τα έφτιαχνε αυτά ο Θεός , θα ήταν αδύνατον η ζωή των ανθρώπων και των ζώων. Διότι όλα αυτά τρέφονται από το φυτικόν βασιλείον.

Τα έβλεπε όλα αυτά και αναφωνούσε με τον Δαυίδ: «Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού ποιήσιν δε χειρών αυτού αναγγέλλει το στερέωμα». Ξεσπούσε κατόπιν σε δοξολογία , λέγοντας: «Ως εμεγαλύνθη τα έργα σου, Κύριε! Πάντα εν σοφία εποίησας. Επληρώθη η γη της κτίσεως Σου»!

Δύο βιβλία διάβαζε συνεχώς στην έρημο: το βιβλίο της φύσεως και το βιβλίον της Αγίας Γραφής. Η καρδιά του , η διάνοια του , η ψυχή του , όλη η ύπαρξής του είναι ολόθερμα δοσμένη στον Θεό. Θείο και ιερό ρίγος διαπερνά την ασκητική σάρκα του , καθώς η ψυχή του εμβαθύνει στο κάλ-λος της θείας Δημιουργίας. Το άγιο πάθος της αγάπης του οσίου Στυλιανού προς το πανάγιο Όνομα του Θεού τον συγκλονίζει. Όλη η δύναμη του είναι συγκεντρωμένη στη θεία αυτή αγάπη. Εγκαταλείπει έτσι ο Άγιος το σαρκικό εγώ του. Παύει να φροντίζει για την τροφή του. Γίνεται όλος ακμή πνεύματος και ψυχής. Μπορεί να πει και αυτός «ζω δε ουκέτι εγώ, η δε εν εμοί Χριστός». Τρεφόταν με χόρτα της ερήμου. Και όταν δεν υπήρχαν αυτά , ο Θεός δεν τον άφηνε. Ο Θεός , που θαυματουργεί δια τους Αγίους και μέσω των Αγίων , δεν άφηνε τον σεβάσμιο όσιο να εξαντληθεί από την πείνα. Τον κράτησε στην ζωή στέλνοντας του τροφές με τους αγγέλους, όπως έστελνε και στους άλλους Αγίους , στον Προφήτη Ηλία, τον Άγιο Μάρκο τον Αθηναίο τον φιλόσοφο και λοιπούς.

Πολλά χρόνια έζησε τη σκληρή ζωή του αναχωρητού. Πάλεψε στην έρημο επί δεκαετίας ολόκληρες σκληρά με τον διάβολο και τον εαυτό του. Πάλεψε να ξεριζώσει τα πάθη του, να αποκτήσει τις αρετές και να φθάσει στην αγιότητα που θέλει ο Θεός , ο Οποίος είπε: «γίνεσθε Άγιοι , ότι Εγώ Άγιος ειμί».

Ο Δημιουργός ήθελε να ζήσει ακόμη ο Άγιος Στυλιανός , για να λαμποκοπάει με την αρετή του και να παραδειγματίζει με την αυστηρότητα της ασκητικής του ζωής. Ήθελε η έμφυχος εκείνη στήλη της εγκράτειας , ο φωτεινός λύχνος της ερήμου , να λάμψει σ' όλα τα πέρατα της γης. Ήθελε ο Θεός να φανούν οι ποικίλες αρετές του. Ο λύχνος όμως πρέπει να βρίσκεται ψηλά , για να φέγγει σ' όλους και όχι να κρύβεται και να χάνεται η λάμψη του. Έτσι και εκείνοι , που φεγγοβολούν με τις αρετές τους , τους φανερώνει ο Θεός για να

γίνονται φως στο δρόμο της ζωής των άλλων. Έτσι και ο Άγιος Στυλιανός , αφού με τους σκληρούς ασκητικούς αγώνες του στολίστηκε με τις αρετές και ήταν σαν λαμπάδα , με το γλυκό και ζεστό φως , αφού έφθασε σε ύψη δυσθεώρητα αρετής , μπορούσε να χύσει στο λαό το ιλαρό φως της αγιότητός του , προς δόξαν Θεού και σωτηρίαν ανθρώπων. Ο δίκαιος Θεός θα έδειχνε ακόμη στον κόσμο πως αντιδοξάζει εκείνους , που λατρεύουν το όνομα Του και Τον δοξάζουν.

Διαδόθηκε , λοιπόν, η φήμη του Αγίου Στυλιανού παντού. Πλήθος κόσμου από διάφορα μέρη συνέρρεαν μ' ευλάβεια προς τον Άγιον για να θαυμάσουν την αγιότητα του και ν' αποκομίσουν ψυχικά και σωματικά αγαθά. Η αγία του μορφή , τα σοφά του λόγια , οι προτροπές του άλλαξαν την ζωή πολλών ανθρώπων. Πολλοί ήταν εκείνοι που γοητευμένοι από την ασκητικότητα του , εγκατέλειπαν τον κακό εαυτό τους και μετανούσαν και αναγεννιόνταν ψυχικά. Συγκινητικές ήταν οι εκδηλώσεις των Χριστιανών που τον επισκέπτονταν στην έρημο , εκεί στο ασκητήριο του. Ήξερε να γαληνεύει τις ταραγμένες ψυχές. Κοντά του έτρεχαν και άλλοι ασκητές για να ενισχυθούν με τα λόγια του και την λάμψη του στο σκληρό ασκητικό βίο. Εγνώριζεν ο Άγιος Στυλιανός , ότι για να κερδίσει κανείς την Βασιλεία των Ουρανών πρέπει να έχει την ψυχή του , σαν την ψυχή των μικρών παιδιών. Του έκαναν εντύπωση τα λόγια του Κυρίου: «Εάν μη στραφήτε και γένησθε ως τα παιδιά ου μη εισέλθητε εις την Βασιλείαν των Ουρανών». «Των γαρ τοιούτων εστίν, η Βασιλεία του Θεού», των μικρών παιδιών δηλαδή που είναι αθώα. Ήξερε , ότι τα παιδιά έχουν αγγελικές ψυχές. Το κτυπάει ο πατέρας του και πάλι πηγαίνει σ' αυτόν. Τον κτυπάει ο φίλος του και δεν του κρατάει κακία , αλλά σε λίγο πάλιν παίζουν μαζί. Ενώ οι μεγάλοι το κρατούν σαν καμήλα μέσα τους. Γι'αυτό ήθελε να τα βοηθάει , να τα προστατεύει τα παιδιά. Και στην αγία του εκείνη επιθυμία ο Παντογνώστης Θεός του έδωσε την Χάρη Του , να μπορεί να κάνει θαύματα.

Ο Θεός βράβευσε το ιερό του αίσθημα και του έδωσε την θαυματουργική δύναμη να θεραπεύει τα ασθενεία παιδιά. Μητέρες από κοντινά και μακρινά μέρη , με φορτωμένα στους ώμους ανάπηρα και άρρωστα παιδιά έτρεχαν , με πόνο και πίστη, κοντά στον Άγιο για να ζητήσουν την θεραπείαν των παιδιών τους. Μέρη ολόκληρες βιάζονταν μέσα σ' έρημα μέρη για να βρουν την δοξασμένη από τον Θεό ασκητική σπηλιά του Αγίου Στυλιανού. Και όταν έφθασαν εκεί , με δάκρυα στα μάτια έπεφταν στα πόδια του Γέροντα ασκητή , δόξαζαν τον Θεό , που τον συνάντησαν και τον παρακαλούσαν να γιατρέψει τα παιδιά τους. Ο Άγιος Στυλιανός γεμάτος καλωσύνη και συμπόνοια έπαιρνε τ' άρρωστα νήπια στα χέρια του και με μάτια δακρυσμένα παρακαλούσε το Θεό να τα γιατρέψει. Ο Δεσπότης των Ουρανών άκουγε την ολόψυχη προσευχή του και ο Άγιος θαυματουργούσε. Παιδιά άρρωστα εύρισκαν την υγεία τους. Παθήσεις διαφόρων ειδών εξαφανίζονταν. Μπροστά στη δύναμη του Θεού καμιά αρρώστια δεν μπορούσε ν' αντισταθεί. Μανάδες έκλαιγαν από χαρά έξω από το ασκητήριο του. Και άλλες καταφιλούσαν με σεβασμό και ευγνωμοσύνη το χέρι του Αγίου γέροντα , δοξάζοντας τον Θεόν. Δοξολογούσε κι' εκείνος ακατάπαυστα το Άγιο Όνομά Του

και τον ευχαριστούσε για τα θαύματα αυτά , που τον αξίωνε να κάνει. Επειτα γεμάτος στοργή κοιτάζε τα αθώα πλασματάκια που είχαν λυτρωθεί από την αρρώστια. Ένα γλυκό χαμόγελο , χαμόγελο αγγελικό άνθιζε στο πρόσωπο του σεβασμίου ασκητού. Τα θαύματα όμως αυτά γινόταν γνωστά σ' όλα τα μέρη και κόσμος πολύς έτρεχε στον Αγιά Στυλιανό για να τον παρακάλεσει να γιατρέψει από κάποια ασθένεια τα παιδιά του.

Έτσι δόξαζε ο Άγιος Θεός το όνομα του οσίου Στυλιανού που αφιέρωσε την ζωή του για την δόξα του Θεού. Άλλά δεν ήταν μόνο τα θαύματα της θεραπείας των παιδιών που δόξαζαν το όνομα του ταπεινού Αγίου Στυλιανού. Ο Άγιος απέκτησε φήμη ως θαυματουργού , διότι έκανε τους άτεκνους εύτεκνους , με την προσευχή του. Με την προσευχή του Αγίου Στυλιανού πολλές στείρες τεκνοποιούσαν. Πολλοί πιστοί Χριστιανοί με την ευλογία του , αν και ήταν άτεκνοι πρωτύτερα , απέκτησαν ωραία και γεμάτα υγεία παιδιά. Πολλοί μάλιστα καλοί Χριστιανοί και μετά την κοίμηση του , επικαλούμενοι το όνομα του Αγίου και ζωγραφίζοντας σαν τάμα την εικόνα του, απέκτησαν παιδιά , αν και είχαν χάσει την ελπίδα πια να τεκνοποιήσουν.

Έν' τω μεταξύ άπ' όλα τα μοναστήρια πήγαιναν στον γέροντα ασκητή για να ευφρανθούν κοντά του , το άρωμα της αγιότητας του. Μοναχοί και ασκητές ζητούσαν από τον Άγιο δάσκαλο συμβουλές , για το πως πρέπει να αντιμε-τωπίζουν τους πειρασμούς και πως να επιβάλλουν την γαλήνη στα κοινόβια τους. Όλοι τον έβλεπαν σαν πρότυπο αγίας ασκητικής ζωής. Η προσωπικότητα του ήταν γεμάτη ταπεινοφροσύνη και άστραφτε από ουράνιο κάλλος.

Και εκείνος ακούραστος με αγγελική γαλήνη τους δίδασκε , τους καθοδηγούσε , τους γέμιζε την καρδιά , τους στερέωνε στην πίστη , τους διέλυε τις αμφιβολίες. Ειρήνευε με τις συμβουλές του από μακριά όσα μοναστήρια είχαν εσωτερικές διχόνοιες. Έτσι έζησε κι έτσι δόξασε το όνομα του Θεού και δοξάσθηκε από τον Ουράνιο Πατέρα ο Άγιος Στυλιανός. Όταν έφθασε σε βαθειά γεράματα , έστειλε ο Θεός τους Αγγέλους Του και πήραν την αγίαν του ψυχή , για να την αναπαύσουν από τους πολύχρονους κόπους , τις στερήσεις και την σκληρότητα της ασκητικής ζωής. Κοιμήθηκε , λοιπόν, ο Άγιος πλήρης ημερών και αρετών.

Που τον έθαψαν , δεν γνωρίζουμε , ούτε διεσώθηκαν άλλα στοιχεία από την κουρασμένη και αγιασμένη ζωή του. Εμεινε όμως το όνομα του. Τον σέβεται και τον τιμά όλη η Ορθόδοξη Χριστιανοσύνη. Τον επικαλούνται στις ανάγκες τους και προπάντος για τα άρρωστα παιδιά τους. Κτίζουν στο όνομα του μεγαλοπρεπείς Ναούς. Στην Αθήνα υπάρχουν τουλάχιστον δύο Ναοί του Αγίου Στυλιανού στον Γκύζη και στον Καρέα. Τα θαύματα του Αγίου συνεχίζονται και μετά την κοίμηση του. Και σήμερα ο Άγιος Στυλιανός εξακολουθεί να είναι προστάτης των παιδιών. Λένε μάλιστα, ότι από την λέξη «στυλώνει» που σημαίνει «στηρίζει τη υγεία των παιδιών».

Ο Άγιος εικονογραφείται με ένα νήπιο σπαργανωμένο στην αγκαλιά του που συμβολίζει , ότι είναι ο προστάτης των νηπίων. Η μνήμη του Αγίου Στυλιανού εορτάζεται στις 26 Νοεμβρίου.

Επίλογος

Όπως είδαμε ο Άγιος Στυλιανός είναι προστάτης των μικρών παιδιών. Και είναι αλήθεια , ότι οι γονείς τρέχουν στον Άγιο να τα θεραπεύσει από τις διάφορες ασθένειες του σώματος. Δεν τρέχουν όμως στον Άγιο να τα προστατέψει και από τις ασθένειες της ψυχής. Τα παιδιά πάσχουν από ελαττώματα και πάθη. Είναι κακοκέφαλα και ατίθασα, νευρικά και ανάποδα. Τα επηρεάζει ο Σατανάς και τα παρακινεί στο κακό και την αμαρτία. Τα κάνει αγνώριστα στο σπίτι. Κινδυνεύουν επίσης τα παιδιά από τους κακούς και φαύλους ανθρώπους , καθώς και από τις κακές παρέες. Παρασύρονται και παίρνουν τον κακό δρόμο.

Αι λοιπόν, σ' αυτές τις περιπτώσεις πρέπει οι γονείς να καταφεύγουν στον Άγιο Στυλιανό. Είναι πρόθυμος να τα βοηθεί , να τα προστατεύει και να τα θεραπεύει όχι μόνον σωματικά , αλλά και ψυχικά , αρκεί φυσικά να κάνει και εκείνος που τον παρακαλεί το καθήκον του. Αλλά και εκτός της ειδικής αυτής περιπτώσεως , η ζωή του μας καλεί και εμάς να εργασθούμε τα έργα της ευσέβειας , της σωφροσύνης, της δικαιοσύνης , της ελεημοσύνης. Μας καλεί στην θερμή πίστη , αν θέλουμε να δούμε Θεού πρόσωπο κατά την ημέρα της Κρίσεως. Μας καλεί να ζήσωμε με έργα το θέλημα του Θεού για να παραλάβουν και τη δική μας την ψυχή οι άγγελοι και να την οδηγήσουν στην αιώνια ευτυχία και μακαριότητα των Ουρανών !!!

Από το βιβλίο: ΒΙΟΙ ΑΓΙΩΝ «Ο ΑΓΙΟΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ»

του Αρχ. Χαράλαμπου Δ. Βασιλόπουλου

Εκδόσεις: «Ορθόδοξου Τύπου»